

Daleko, daleko od všeho hluku, kouře a smetí, v krajině, kde svítilo jasné slunce a ráno padala voňavá rosa, se rozkládal les. Zpívali tam ptáci, poletovali motýli a hrála si zvířátka. Měla zde všechno, co potřebovala k životu. Však také bez nich by les byl smutný a pustý...

Když jste na pasece zahlédli krtka, stačilo malinko počkat a za chvíli tu byli ježek se zajícem! A když jste náhodou někde potkali ježka, určitě se nablízku potuloval zajíc i krték! Oni totiž to byli tři náramní kamarádi. Od rána do večera pořád spolu – ničeho se nebáli a bylo jim na světě dobře.

Jednou ráno si krtek s ježkem pochutnávali na jahodové snídani a čekali na zajíce. A tu náhle začal les podivně šumět, větve se rozkývaly, vyplašení ptáci zmateně poletovali sem a tam. Nejdříve si ježek s krtkem mysleli, že se žene bouřka, ale brzy poznali, že to musí být něco docela jiného. Všecko se chvělo... země, kapradí i stromy! Co to jen může být? Ježek si lehl do mechu a přitiskl ouško k zemi.

„Poslechni si, jak to divně hučí!“ řekl krtkovi. „Vůbec se mi to nelíbí!“
A opravdu! Odněkud z hloubky se ozývalo dunění a blížilo se k nim.
Z mraveniště se vyrojili polekaní mravenci a pokoušeli se co
nejrychleji zmizet. Za nimi pospíchal svým hlemýždím tempem
loudavý šnek. „Utíkejte! Honem, honem...!“ volal na ježka a krtka.
„Něco se na nás valí! Říkala to sojka!“ – „My nemůžeme!“
prohlásil ježek.

„Musíme počkat na zajíce!“
vysvětloval krtek. „Bude nás tady
hledat!“ A kolem všechno,
co mělo nohy nebo křídla,
prchalo odtud na všechny strany.

Konečně se v dálce objevil zajíc.
Panečku, metelil si to přímo
k nim, prolétl křovím a zapadl
do svého pelíšku v dutině stromu.

„Co se mu stalo? Ani si nás nevším!“ divil se ježek. „Jako by nás neznal...“ přikývl krtek.

Zaťukali na strom.

„Zající! To jsme my! Co je s tebou?“ Zajíc – oči navrch hlavy – vystrčil z dutiny čumáček.

„Popo-počkejte... hned uvidíte!“ koktal a ukazoval tlapkou před sebe.

„Hrůza! Po-podívejte!“

Byla to opravdu ošklivá
podívaná. Stromy padaly
jeden po druhém, jako by je
podsekávala ohromná kosa.
Kupředu se s velikánským
hřmotem draly nějaké stroje
a ničily, co jim přišlo do cesty.

V trávě se mihla vyděšená myška se svými mláďaty.
„Co stojíte?“ pištěla. „Čekáte, až vás ty obludy spolknou?“

Zvířátka však jako zkamenělá hleděla na tu zkázu.
Les se před nimi měnil v pustou pláň.
Z rachotu motorů a vytí pil jim hučelo v uších.
Padl poslední strom – a rámus se začal pozvolna vzdalovat,
až zanikl docela.

